

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114203300
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:5114203300.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu N., zastúpeného N., proti žalovanému Y., o doplatenie funkčného platu, o odvolaniach žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. júna 2018, č. k. 16Cpr/2/2014-151, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov I. a III. potvrďuje.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 14. júna 2018 č. k. 16Cpr/2/2014-151 súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9,00% ročne zo sumy 367,17 eur od 16.02.2011 do 04.07.2014, zo sumy 367,17 eur od 16.03.2011 do 04.07.2014, zo sumy 322,80 eur od 16.04.2011 do 04.07.2014, zo sumy 367,17 eur od 16.05.2011 do 04.07.2014, zo sumy 677,07 eur od 16.06.2011 do 04.07.2014, zo sumy 338,30 eur od 16.07.2011 do 04.07.2014, zo sumy 289,88 eur od 16.08.2011 do 04.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi proti žalovanému výrokom III. náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žaloba je čiastočne dôvodná. Ustálil, že žalovaný je v konaní (napriek jeho námietkam) pasívne vecne legitimovaný, nakoľko k tomuto záveru o jeho pasívnej vecnej legitimácii dospel Krajský súd v Trenčíne v uznesení z 29.06.2017č.k. 6CoPr/8/2016, kde v odseku 12 odôvodnenia vyslovil, že je daná vecná legitimácia žalovaného. Takto vysloveným právnym názorom je okresný súd v prejednávanej veci viazaný (§ 391 ods. 2 CSP), a teda je povinný ho rešpektovať. Rovnako je aj právnym názorom odvolacieho súdu o určení počiatku omeškania žalovaného s výplatom doplatkov funkčného platu, keď bolo záväzne vyslovené, že žalovaný sa dostal do omeškania vždy odo dňa nasledujúceho po dni stanoveného výplatného termínu. Od tohto právneho názoru sa okresný súd pri opätovnom rozhodovaní nemôže odchyliť, a preto nie sú dôvodné námietky žalovaného vyslovené v podaní doručenom súdu dňa 12.06.2018, kde žalovaný poukazuje na nesprávnosť vyslovených záverov odvolacieho súdu ohľadom jeho pasívnej vecnej legitimácie a omeškania. Čo sa týka podmienok vyplácania platu sudcu, tieto sú upravené v § 87 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. s tým, že sudcovi vypláca plat žalovaný ako osobný úrad sudcu. V prípade omeškania s vyplatením platu sudcovi sa na vzťah sudcu a jeho osobného úradu vzťahujú s poukazom na § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. primerane ustanovenia Zákonníka práce ako osobitného predpisu, nakoľko zákon č. 385/2000 Z.z. osobitne neupravuje otázku z omeškania osobného úradu s vyplatením platu sudcovi. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úroky z omeškania z oneskorene vyplatených doplatkov funkčného platu je možné žiadať. V prvom rade ustálil otázku splatnosti platu žalobcu, a to s poukazom na cit. § 87 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého splatnosť nastala

vždy pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Žalobca vychádzal pri otázke splatnosti funkčného platu (a jeho doplatkov) z uvedeného ustanovenia a ustálil splatnosť vždy k 15.dňu v mesiaci pozadu, a teda omeškanie žalovaného nastalo vždy odo dňa nasledujúceho po výplatnom termíne, teda od 16.dňa, ktorý je prvým dňom omeškania. Žalovaný v konaní nenamietal, že by splatnosť žalobcom bola ustálená nesprávne a že by výplatné termíny boli dohodnuté medzi nimi inak. To znamená, že súd vychádzal zo zhodných tvrdení strán. V tomto smere boli úroky z omeškania žalobcom uplatnené správne, keďže išlo o doplatky plátov za január 2011 až júl 2011, omeškanie žalovaného bolo postupné - počnúc dňom 16.02.2011 až do 16.08.2011. Omeškanie žalovaného trvalo do 04.07.2014, kedy podľa zhodných tvrdení strán došlo k výplate dlžných doplatkov, a teda žalobca má nárok na úroky z omeškania od prvého dňa omeškania až do dňa splnenia svojej povinnosti dlžnú pohľadávku uhradiť. Keďže si žalobca uplatnil vo všetkých prípadoch úrokovú sadzbu len vo výške 9% ročne (po zmene žaloby), ktorá neprekračovala najvyššiu prípustnú zákonnú sadzbu úrokov z omeškania, súd priznal žalobcovi úroky z omeškania v takto uplatnenej nižšej sadzbe. Čo sa týka jednotlivých čiastkových súm, z ktorých žalobca požadoval úroky z omeškania, v tejto časti bola žaloba čiastočne nedôvodná a bolo nutné je čiastočne zamietnuť. Žalovaný predložil potvrdenie o doplatkoch, z ktorých vyplýva, že žalobcovi doplatil mzdu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011: za mesiac 01/2011 doplatil 367,17 eur, za mesiac 02/2011 doplatil 367,17 eur, za mesiac 03/2011 doplatil 322,80 eur, za mesiac 04/2011 doplatil 367,17 eur, za mesiac 05/2011 doplatil 367,17 eur + za 13. plat doplatil 309,90 eur, za mesiac 06/2011 doplatil 338,30 eur, za mesiac 07/2011 doplatil 289,88 eur. Žalovaný doplatil žalobcovi spolu 2.729,56 eur. Žalovaný namietal výšku súm, z ktorých žalobca uplatňuje úroky z omeškania, lebo najskôr poukazoval na svoje potvrdenie o doplatkoch a neskôr svoju argumentáciu rozšíril aj o námietku, že by úroky z omeškania bolo možné priznať z ešte nižších súm, t.j. len zo súm čistého platu (netto), keďže suma podľa potvrdenia 2.729,56 eur je suma brutto platu. Súd prvej inštancie sa čiastočne stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel k záveru, že doplatky funkčného platu, z ktorých je možné priznať úroky z omeškania, je potrebné ustáliť na základe potvrdenia predloženého žalovaným o výške doplatkov, ktoré je jediným v spise sa nachádzajúcim dôkazom preukazujúcim výšku dlžných a následne oneskorene vyplatených doplatkov. Žalobca výšku doplatkov v súčte ustálil na sumu vyššiu (2.792,52 eur), než to vyplýva z listiny predloženej žalovaným, ale nepredložil žiaden podklad, z ktorého vychádzal pri určení výšky doplatkov za jednotlivé mesiace. Žalovaný teda na rozdiel od žalobcu preukázal, v akej výške bol ustálený nedoplatok na pláte v súčte i za jednotlivé mesiace, súd preto vychádzal zo spôsobu výpočtu nedoplatku žalovaným, a preto v časti, v ktorej uplatnil žalobca úroky z omeškania nad rámec takto ustálenej výšky nedoplatku funkčného platu, žalobu zamietol. Pokiaľ sa týka námietky žalovaného ohľadom toho, že úroky z omeškania by žalobcovi mohli patriť iba ak z čistého - netto platu a nie z brutto platu, súd prvej inštancie konštatoval, že i keby táto námietka bola dôvodná, žalovaný nepreukázal, akú sumu netto plat žalobcu predstavoval, akú sumu tvorili odvody do sociálnej, zdravotnej poisťovne a preddavky na daň, a teda nebolo možné ani ustáliť, akú sumu konkrétne mal žalovaný na mysli, pokiaľ tvrdil, že úroky z omeškania majú byť priznané iba z nižšej výšky vypočítaného platu po odrátaní daní a odvodov. Okrem toho sám žalovaný sa najskôr domáhal výpočtu nedoplatku podľa potvrdenia ním predloženého, z ktorého súd aj vychádzal, a neskôr (prvýkrát až pred odvolacím súdom) sa domáhal výpočtu dlžnej sumy na princípe netto platu žalobcu.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 257 CSP. Vo väčšej časti bol úspešnejší žalobca, ktorý by mal voči žalovanému nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu svojho čistého úspechu. Súd však dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú dané dôvody, pre ktoré je dôvodné žalobcovi nepriznať nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, keďže súd (napriek nesúhlasu žalobcu) vzhliadol dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. Žalobca (pri rešpektovaní práva nechať sa zastúpiť advokátom z dôvodu zachovania možnosti profesionálneho odstupu) totiž využil prístup k spravodlivosti v takej situácii, kedy sa zo žiadnych okolností vecí nejavilo, že by zo strany žalovaného nemalo dôjsť k dobrovoľnému plneniu. Definitívna dôvodnosť nároku bola zrejماً v rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 11.12.2013, preto, ak žalobca podal žalobu 30.01.2014, nedal žalovanému ani reálnu možnosť plnenia, hoci financie, ktorými disponuje, predstavujú rozpočtové prostriedky, ktoré sú viazané na vopred určené výdavky. Nakladanie s nimi je tak menej flexibilné. V uvedenom nemožno síce vidieť ospravedlnenie omeškania verejnoprávnych inštitúcií, naopak zvlášť u nich by malo byť eliminované. Je však potrebné rozlišovať situáciu, kedy je dôvodnosť nároku nesporná a potreba výdavkov z rozpočtu na daný nárok vopred známa, od situácie, kedy sa povinnosť plniť stane objektívne zrejماً až rozhodnutím Ústavného súdu SR. Súčasne nehrozilo ani riziko postupného vzniku nemajetnosti na strane žalobcu, a napokon na strane žalobcu bola vedomosť o tom, že obdobné povinnosti žalovaný v minulosti splnil po rozhodnutí ústavného súdu. Súd zobral do úvahy fakt, že do

situácie, aká vznikla, sa žalovaný nedostal vlastným zavinením, ako i skutočnosť, že žalovaný je napojený na rozpočet Slovenskej republiky, disponuje preto len pridelenými finančnými prostriedkami a je povinný rešpektovať ich účelové použitie. Nešlo teda o svojvôľu žalovaného, na základe ktorej by úmyselne žalobcovi nevyplatil celý plat, na ktorý mal nárok, ale konanie bolo ovplyvnené legislatívou platnou v prvej polovici roku 2011, ktorú žalovaný rešpektoval a až následne vyšlo najavo, že hoci žalovaný postupoval podľa zákona, konal protiprávne, pričom aj keby v tom čase žalovaný nebol stotožnený s vtedy platným a účinným zákonom, musel ho dodržať. Za týchto okolností sa javilo súdu prvej inštancie ako nespravodlivé voči žalovanému priznať žalobcovi náhradu trov. Preto žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku I. o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť stanovený úrok z omeškania žalobcovi podal žalovaný včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobu zamietne. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Je toho názoru, že ako rozpočtová organizácia je len správcom majetku štátu, teda spravuje majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku) a pri tejto správe zastupuje štát, pričom ako rozpočtová organizácia nemá vlastný majetok, z ktorého by uspokojoval platové pomery sudcov. Táto skutočnosť nevyplýva ani z ust. § 65 až § 92 č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, naopak z ust. § 65 ods. 3 tohto zákona vyplýva, že za uspokojovanie platových nárokov sudcu zodpovedá štát, za ktorý v zmysle ust. § 25 ods. 1 veta druhá tohto zákona, koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný zákon (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky). V tomto smere, v súvislosti s ochranou legitímnych očakávaní, žalovaný poukazuje na zhodnú argumentáciu, vyslovenú v rozhodnutiach Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoPr/6/2015, sp. zn. 19CoPr/10/2016 v skutkovo identických prípadoch, v ktorých súd vyslovil odlišný právny názor na pasívnu legitímáciu žalovaného, ako bol vyslovený v napadnutom rozsudku. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol žalobcovi priznaný úrok z omeškania, žalovaný zotrváva na svojej doterajšej argumentácii, že na tento úrok žalobca nemá nárok. V danom prípade k výplate dlžných doplatkov došlo dňa 04.07.2014, od ktorej doby podľa potvrdení žalobcu a záveru súdu prvej inštancie trvalo omeškание. Protiústavnosť niektorých ustanovení novely zákona 120/1993 Z.z. Ústavný súd SR vyslovil až svojim nálezhom sp.zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Takýto nálezh je podľa § 41 ods. 2 veta druhá zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov. Právnym následkom vyhlásenia rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade medzi právnymi predpismi je strata účinnosti nesúladneho právneho predpisu. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými predpismi, príp. s ostatnými právnymi predpismi. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia (čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky). Pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky svojim nálezhom zo dňa 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 uverejneným pod č. 97/2014 Z.z. dňa 18.04.2014 rozhodol o nesúlade uvedených zákonných ustanovení s Ústavou Slovenskej republiky, nárok žalobcu na zaplataenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka by vznikol až v prípade, pokiaľ by doplatok funkčného platu nebol uhradený do 18.10.2014, kedy po uplynutí lehoty šiestich mesiacov od vyhlásenia nálezu stratili platnosť zákonné ustanovenia (zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov), ktorých aplikácia viedla k zníženiu funkčného platu žalobcu. Nesprávne je preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý priznal žalobcovi úroky z omeškania podľa splatnosti toho ktorého funkčného platu žalobcu.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku III. o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zmenil jeho odvolaním napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie tak, že zaviazže žalovanú stranu k náhrade trov prvoinštančného a pôvodného odvolacieho konania a prizná mu trovy aktuálneho odvolacieho konania. Namietal, že v bode 26. odôvodnenia rozsudku nie sú špecifikované žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce použitie § 257 CSP, ale len všeobecné úvahy súdu prvej inštancie k verejne známym okolnostiam, ktoré nastali po protiústavnom znížení platov sudcov v roku 2011. Žalovanej strane, ktorá je zastúpená právne zdatnými osobami (sudcami) muselo byť jasné, že po doplataení funkčných platov sudcom majú sudcovia nárok na úroky z omeškania. Napriek tejto skutočnosti žalovaná strana dobrovoľne úroky z omeškania nevyplatila a tak v podstate zavinila súdny spor a jeho dĺžku a trovy konania, a preto nemôže byť nespravodlivé, keď má znášať trovy konania.

Žalovaná strana mohla odvrátiť súdny spor zaplatením úroku z omeškania, čo však nespravila a zavinila tak trovy konania aj rozsah. Žalobca ako sudca nekonal protiprávne, nezavinil protiústavne zníženie platu, a preto nemôže byť sankcionovaný za úspech v spore, v ktorom sa domáhal svojich práv, nepriznaním trov konania. Nepriznanie trov konania žalobcovi - úspešnej strane konania - je v rozpore so základnými princípmi spravodlivosti a slušnosti a je materiálным znehodnotením jeho úspechu v spore. Súd prvej inštancie skúma dôvody hodné osobitého zreteľa na strane žalovanej, ale dôvody súdneho sporu na strane úspešnej strany konania ignoruje. Žalobca je doslova sankcionovaný za to, že sa súdnou cestou domáha svojich práv, keď na strane žalovanej neexistujú žiadne ekonomické dôvody hodné zreteľa, z ktorých by vyplynulo, že zaplatenie trov konania by sa negatívne odrazilo v akomkoľvek smere v činnosti žalovanej strany. Rozhodnutie o trovách konania v žalobcovej veci nemá oporu ani v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré v skutkovo i právne identických veciach sudcov priznávajú v sporoch úspešným sudcom trovy konania. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9CoPr/9/2017, 10Co/91/2018.

6. K odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že obsah odvolania zodpovedá skutkovým a právnym argumentom odvolateľa z jeho písomného podania z 12.06.2018, 15.04.2016, pričom žalovaný sa nezúčastnil pojednávania a nepredniesol v konaní pred súdom žiadne iné skutkové a právne argumenty. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že súd prvej inštancie rozhodol v merite veci v súlade s právnym názorom, ktorý vyslovil odvolací súd v rozhodnutí z 29.06.2017 č.k. 6CoPr/8/2016-90. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na pojednávaní. S námietkami odvolateľa, skutkovými a právnymi, sa súd prvej inštancie v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvej inštancie. Odvolacie argumenty sú len iným hodnotením zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie so záverom spochybňujúcim dôvodnosť žaloby. V zhode s obsahom podania z 10.10.2017 žalobca poukazuje na to, že právny názor, na ktorý poukazuje žalovaná strana v prílohe predložených rozhodnutí, je v aktuálnej stabilizovanej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov prekonaný. Okrem už v označenom podaní uvedených rozhodnutí svedčia o tom ďalšie rozhodnutia Okresného súdu Žilina sp.zn. 8Cpr/8/2013, 8Cpr/1/2014, 18Cpr/1/2015(právoplatné), 25Cpr/7/2014 (právoplatné), 25Cpr/6/2014, pričom vec sp.zn. 2Cpr/10/2013 je právoplatne skončená v prospech žalobcu a rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/31/2017 bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline rozsudkom z 26.04.2018 č.k. 10Co/91/2018-284.

7. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a uviedol, že na svojom odvolacom návrhu a argumentácii zotrváva a poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR v uznesení zo dňa 02.08.2018 sp.zn. 3Cdo/70/2018, ktorým odmietol dovolanie Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.11.2017 sp.zn. 19CoPr/10/2016, ktorým k doplaceniu bola zaviazaná výlučne Slovenská republika.

8. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že odkaz žalovaného na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/70/2018 zo dňa 02.08.2018 je zavádzajúci, pretože dovolací súd vôbec neriešil v označenom rozhodnutí otázku pasívnej legitímácie vzhľadom na to, že dovolanie ako procesne neprípustné bolo odmietnuté. Označené rozhodnutie nie je žiadnym právnym názorom najvyššej súdnej autority, ktorý by mal byť aplikovaný v danej veci.

9. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu výroku I. rozsudku, ktorým uložil žalovanému zaplatiť stanovený úrok z omeškania žalobcovi, podľa 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

10. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací

súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

11. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.06.2017 č.k. 6CoPr/8/2016-90, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 01. marca 2016 č.k. 16Cpr/2/2014-69 vo vzťahu k žalovanému a spor v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaný svoje odvolanie do výroku I. rozsudku, ktorým mu súd uložil zaplatiť stanovený úrok z omeškania žalobcovi, odôvodňoval nesprávnym právnym posúdením otázky danosti jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore v spojení so zásadou ochrany legitímnych očakávaní a nesprávnym právnym posúdením okamihu počiatku omeškania s platom.

13. K otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného sa odvolací súd vyjadril už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 29. júna 2017 č.k. 6CoPr/8/2016-90, ktorého právnym názorom sa súd prvej inštancie riadil. Odvolací súd na tomto mieste zopakuje už vyslovený právny názor, od ktorého nemá dôvod odkloniť sa.

14. Vecná legitímácia žalovaného, ktorý je v zmysle § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. osobným úradom sudcu - žalobcu, v tomto spore vyplýva z ustanovení siedmej hlavy zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorých o platových veciach sudcu rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu (§ 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.) a plat sa vypláca na príslušnom súde (§ 88 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.).

15. Tomu zodpovedá aj dôkazná situácia v spise. Platový dekrét, ktorým bol stanovený funkčný plat žalobcu podľa rozhodného zákona (vrátane zníženého od 01.01.2011), vydal predseda krajského súdu - žalovaný. Funkčný plat žalobcovi za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 doplatil žalovaný (č.l.20).

16. Odvolací argument žalovaného s poukazom na zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu odvolací súd považuje za nedôvodný. Odkazovaný zákon upravuje vzťah medzi žalovaným a Slovenskou republikou, ktorá nie je stranou sporu, ohľadom majetku štátu a jeho správy, ktorý vzťah resp. práva (nároky) a povinnosti z neho vyplývajúce nie sú predmetom daného sporu. Daný spor sa týka výlučne právneho vzťahu žalobcu ako sudcu podľa zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, ktorý jediný upravuje platové pomery sudcov, teda predmet tohto sporu podľa žaloby. Súd prvej inštancie preto správne na vec aplikoval rozhodné ustanovenia zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, ktoré povinnosť na výplatu platu sudcu ukladajú práve žalovanému. Žalovaný bol napokon podľa vyššie konštatovaného zisteného skutkového stavu tým subjektom, ktorý žalovaný plat žalobcovi aj skutočne doplatil. Zo všetkých vyššie uvedených skutočností, právnej i skutkovej argumentácie, potom vyplýva odôvodnený záver o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v tomto spore.

17. K argumentu žalovaného o ochrane legitímnych očakávaní s poukazom na zhodnú argumentáciu vo vzťahu k jeho pasívnej legitímácii v iných rozhodnutiach Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoPr/6/2015, sp. zn. 19CoPr/10/2016 v skutkovo identických prípadoch odvolací súd poukazuje na rad rozhodnutí, ktoré uviedol a predložil žalobca súdu prvej inštancie v čase po vydaní predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, a to rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 27.10.2016 sp.zn. 10CoPr/8/2016, z 31.05.2017 sp.zn. 6CoPr/9/2016, z 30.11.2017 sp.zn. 9CoPr/9/2017, z 26.04.2018 sp.zn. 10Co/91/2018, ako aj na ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 26.05.2016 sp.zn. 7CoPr/9/2015, z 26.10.2017 sp.zn. 10CoPr/4/2017, z 28.02.2019 sp.zn. 7CoPr/8/2018, v ktorých otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v totožnom skutkovom spore vyriešil odvolací Krajský súd v Žiline rovnako ako odvolací súd v danej veci, t.j. v prospech danosti jeho pasívnej vecnej legitímácie v tomto spore. Zo žiadneho ustanovenia zákona explicitne nevyplýva, že by záväznosť inými rozhodnutiami bola viazaná na jeden orgán, a nie na celú sústavu súdnych orgánov (teda aj na iné odvolacie súdy). Princíp právnej istoty a s ním spojená žalovaným tvrdená ochrana legitímnych očakávaní sa v prípade poukazu na žalovaným uvedené iné rozhodnutia dostáva do sporu s princípom zachovávanie ústavnosti a zákonnosti. Tento konflikt podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyriešiť

neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty na úkor princípu zachovania ústavnosti vrátane viazanosti sudcu ústavou a zákonom.

18. Argument žalovaného poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 02.08.2018 sp.zn. 3Cdo/70/2018, ktorým odmietol dovolanie proti žalovaným vyššie spomínanému rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19CoPr/10/2016, odvolací súd nepovažuje za dôvodný a stotožňuje sa v tomto smere s názorom žalobcu. Citované rozhodnutie nie je možné označovať ako právny názor najvyššej súdnej autority v danej veci vzhľadom na skutočnosť, že neobsahuje právny názor na spornú otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto type sporu, keďže Najvyšší súd SR v spomínanom rozhodnutí skúmal len prípustnosť dovolania a vyjadril v ňom názor len o tejto okolnosti, keď rozhodol, že dovolanie ako procesne neprípustné odmieta.

19. K otázke okamihu počiatku omeškania s vyplatením funkčného platu odvolací súd svoj právny názor obsiahlo a vyčerpávajúco vyslovil vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 29.06.2017 č.k. 6CoPr/8/2016-90 (ods. 18 odôvodnenia a nasl.), v ktorom neuznal argumentáciu žalovaného (zhodne opakovanú v predmetnom odvolaní) za dôvodnú, a to s odkazom na uznesenie pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, v ktorom ústavný súd ako najvyššia súdna autorita riešil otázku okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu a prijal zjednocujúce stanovisko k odchýlnym právnym názorom senátov ústavného súdu vyslovených pri svojej rozhodovacej činnosti na aplikáciu nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 38/03-39 zo 17. mája 2004 o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR (ako je tomu i v danej veci) v konaní pred všeobecným súdom, v ktorom dospel k jednoznačnému záveru, že hmotnoprávne účinky nálezu nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR stráca napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená bolo anulované od počiatku, a inými slovami na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku SR.

20. Súd prvej inštancie sa uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu s poukazom na zjednocujúce stanovisko z uznesenia pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006 v napadnutom rozsudku riadil, preto dospel k správne záveru o počiatku omeškania od výplatných termínov platu sudcu a odvolací súd nemá dôvod, najmä nie na základe opakovanej totožnej argumentácie žalovaného, s ktorou sa už v predchádzajúcom rozhodnutí vysporiadal, odkloniť sa od tohto názoru.

21. Žalovaným uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutom jeho odvolaním potvrdiť.

22. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal aj v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

23. Odvolací súd považuje odvoláciu námietku žalobcu, podľa ktorej v odôvodnení rozsudku nie sú špecifikované dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce použitie § 257 CSP, za rozpornú so skutočnosťou. Súd prvej inštancie v rozsudku (ods. 26) presne a konkrétne uviedol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorých naplnenie vyžaduje ustanovenie § 257 CSP pre svoju aplikáciu. Odvolací súd súhlasí s uvedenými dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi a v konkrétnostiach na ne odkazuje. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru poukazuje odvolací súd na závery súdov SR v identických sporoch (napr. rozsudok KS Žilina 26.05.2016 sp.zn. 7CoPr/9/2015, z 26.10.2017 sp.zn. 10CoPr/4/2017, z 28.02.2019 sp.zn. 7CoPr/8/2018) o požiadavke efektívneho využitia práva na prístup k spravodlivosti ako kvalifikovaného dôvodu osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný vo veci samej (v merite) - vo vzťahu k nemu však aj v odvolacom konaní platí § 257 CSP (vedúci k nepriznaniu tohto procesného nároku) a žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný čo do trov prvoinštančného konania - žalovanému 1/ však zo spisu nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy v zmysle § 251 CSP (ani si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil), preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

27. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).